

"مادر را احترام کنیم، زیرا او یک زن است"

آیا می شود به هر مادر، چون زن است احترام قائل شد؟!

فارغ از هرگونه حاشیه روی و مقدمه چینی میخوام بسیار ساده یک سوال اساسی را در این نبشته مختصر مطرح کنم و امید دارم تا فارغ از هر نوع کج بحثی و به گزراهه رفتن ها یک پاسخ ساده، عام فهم و قانع کننده از هر هموطنی که خواسته باشد و بتواند در زمینه روشنی اندازد، از هر طریقی که خواسته باشد دریافت کنم.

البته در این هیچ جای شک و شبهه وجود ندارد که " مادر داشتن، تاج از فرق فلک برداشتن است" و این نه تنها در مورد انسانها صادق است، بلکه هر زنده جانی را یک اصل قبول شده است و اگر مادری نبود، هرگز زنده جان ای وجود نداشتی. احترام به مادر یک فرض و یک وجیبه و یک وظیفه و یک احساس بی نهایت پاک و پذیرفته شده است و باید سر تعظیم بر پیشگاه مادر خم کرد و خاک پای مادر را سرمه چشم ساخت.

اما قبل از مطرح نمودن اصل سوال، چند پرسش صاف و ساده ضرورت می افتد و آن اینکه:

چرا باید مادر را برای زن بودن او احترام کنیم؟

آیا همین کافی نیست که مادر را برای مادر بودن اش احترام کنیم؟

و اما قبل از اینکه از مطلب اصلی دور شویم، بهتر همان خواهد بود تا سوال و پرسش اصلی و اساسی را مطرح کنیم تا باشد با اندکی تجزیه و تحلیل در مورد، راهی برای دریافت یک پاسخ قناعت بخش و منطقی را اندکی هموار کرده باشیم:

آیا می شود به هر مادر، چون زن است، احترام قائل شد؟!

یک ضرب المثل زیبا داریم که میگوید: " خارپشت به چوچه خود میگوید بخمل پچیم"، و این در مورد هر مادری صادق است، چه مادر انسان و آدم باشد و چه مادر حیوان و پرنده و خزنده و چرنده و... حتی شاید هم در بین اشجار و گل و بته و خار سردیوار هم صادق باشد، که حتماً است و محققین امور شاید این مطلب را به اثبات رسانیده باشند که این کمترین از آن اطلاعی ندارم.

اما بسیار ساده و بسیط پرسش فوق را میتوان اینگونه هم مطرح کرد که آیا مادران چنگیز ها و هلاکو ها، مادران هیتلر ها و بوش ها و برژنیف ها و... را که از کشته های انسانها پشته ها ساخته اند، هم میتوان احترام کرد؟

و آیا میتوان مادران انتحاری ها و مادران طالب و القاعده و الفائده و... را نیز احترام کرد، چون زن هستند؟!

البته این حق مسلم هر فرزندی است که مادر خود را احترام کند، اما من و ما ای که عزیزترین های ما را فرزندان ناخلف همچو مادران، بربرمنشانه از ما گرفته اند و خون های پاک شانرا ریخته اند، آیا میتوانیم به مادران این جانیان شرف باخته احترام داشته باشیم؟!

آیا میشود و امکان آن ممکن است که به مادر یک شکنجه گر بی وجدان خاد و یک مستنطق پست فطرت واد و یا به مادران گلبدین ها و قطب الدین ها و نجیب ها و نانجیب ها و امین ها و نا امین ها... احترام قائل شد؟!

همین چند روز قبل بود که تلویزیون های افغانستان زن چادری پوشی را به نمایش گذاشته بودند که میگفت مادر " شرف بغلانی" است، آن ددمنش خونریز و آن جنایتکار شرف باخته که با مشت و لگد و چوب و سنگ خواهر مظلوم ما " فرخنده" را شهید نموده و بعد جسد او را به آتش کشید، داد و

فریاد راه انداخته بود که پسر اش بی گناه است و در حق او ظلم شده و چنان شده و چنین نشده و...، آیا می شود به چنین مادری هم احترام داشت، چون زن است؟! البته و صد البته که پسر ناخلف این زن و دیگرانی همچون او میتوانند، اگر شیر آدم خورده باشند، به مادر خود احترام داشته باشند و این حق مسلم آنان است، اما من هرگز هیچگونه احترامی نمی توانم به چنین زنان و مادران داشته باشم که فرزندان بدسرشتی چون " شرف بغلانی" ها به جامعه پیشکش کرده اند و می کنند هنوز.

آیا این مادر نیست که اولین و نخستین معلم فرزند خود است؟
آیا به این اصل قبول شده و این شعر عالم گیر همه باهم ایمان و اعتقاد نداریم:

دستم بگرفت و پا به پا برد تا شیوه راه رفتن آموخت

یک مادر فرزند یا فرزندان خود را با هزار خون جگر و تلاش مکرر و با هزاران خواری و زحمت و بی خوابی ها و...، تربیه درست کرده و چون یک خدمتگار مردم، وطن و جامعه تقدیم اجتماع میکند و فرزندان شان می شوند البیرونی ها و ادیسن ها و هزاران خادم دیگر اجتماع که در حقیقت مادران شان قابل هزاران هزار تکریم و تعظیم و حرمت و احترام اند، و اما این کمترین هرگز هیچگونه احترامی به مادرانی قائل نیستم که جنایتکاران خونریز و سفاک تقدیم جامعه کرده اند، نه به عنوان مادر و نه هم به عنوان زن.

ناگفته نباید گذاشت که مادران و فرزندان مؤنث یک عده از این مادران را که خود مادر هم هستند، باز هم نمی شود احترام کرد، فرزندان چون قدریه یزدان پرست ها، اناهیتا راتب زاده ها، ملا سیمین عمر ها، ملا سیمین حسن زاده ها و امثال شان که نه خود قابل احترام اند و نه هم والده صاحبان شان که همچو دخترانی تقدیم جامعه کرده اند.

این نبشته مختصر و سوالات مطرح شده به هیچ وجه متوجه یک شخص نیست و جنبه عمومی دارد ، هموطنان ما اگر موافق به این برداشت هستند و یا مخالف، مربوط به خودشان میشود و البته حق مسلم شان است. ایگاش بشود یک پاسخ قناعت بخش در زمینه دریافت کرد، تا اگر به گزراهه رفته باشم، ره ثواب بجویم. من هیچگاه حاضر نخواهم بود روز مادر را به تمام مادران جهان تبریک و تهنیت بگویم. و هرگز دلیل احترام کردن به مادر، زن بودن او نیست، چون بیشمار زنانی در روی کره ارض وجود دارند که قابل احترام نیستند.

مادر را فقط باید برای مادر بودن دوست داشت، احترام کرد و سجده گاه خویش قرارداد، هیچ دلیل و برهان دیگری ضرورت نمی افتد، البته مادرانی را که فرزندان صالح تقدیم جامعه نموده اند. گفته اند که مادر با یک دست گهواره را تکان میدهد و با دست دیگر جهان را، اما اگر این تکان دادن جهان در جهت مثبت باشد، مورد تائید و تمجید است و اگر بگونه منفی باشد، در خور لعن و نفرین.

یار زنده و صحبت باقی